

Gill Sims

Hát persze hogy iszom!!!

Egy elcsigázott anya naplója

Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd.
Az eredeti mű címe: *Why Mummy Drinks*

© Gill Sims, 2017

Hát persze hogy iszom!!! © Partvonal Könyvkiadó, 2018
Magyar fordítás © Novák Petra 2018

Minden jog fenntartva! Jelen kiadvány sem részben, sem egészben nem másolható, nem sokszorosítható, sem elektronikus, sem mechanikai eljárással. Bárminemű felhasználása csak a kiadó írásos engedélyével történhet.

Partvonal Könyvkiadó, Budapest, 2018
www.partvonal.hu

Felelős kiadó a Partvonal Könyvkiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Korentsy Márta
Szerkesztő: László Zsófia
Korrektor: Darvasi Linda
Tördelés: Zsankó Adolfiná Sarolta
Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza elnök-vezérigazgató
ISBN 978-615-5783-25-8

TARTALOM

SZEPTEMBER • 9

OKTÓBER • 37

NOVEMBER • 63

DECEMBER • 105

JANUÁR • 163

FEBRUÁR • 185

MÁRCIUS • 209

ÁPRILIS • 245

MÁJUS • 265

JÚNIUS • 289

JÚLIUS • 323

AUGUSZTUS • 343

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS • 357

Szeptember 8., kedd

Az első tanítási nap. Ebben a tanévben tutira mintaanyuka leszek. Igenis meg tudom csinálni! Valahogy így fest majd egy átlagos hétköznapom:

Reggel 6 óra. Felkelek, lezuhanyozom, magamra kapom a stílusos, elegáns öltözéket, amelyet még előző este kivettem jól variálható alapdarabokat tartalmazó szekrényemből. A Pinteresten látott útmutatások alapján gondosan elkészítem a visszafogott sminkemet, beleértve az elegáns, mégis szolid szemhéjtust is. Megszáritom a hajam, majd laza kontyba összefogom – persze ezt is a Pinterest előírásai szerint –, hogy a megjelenésem modern, mégis klasszikus legyen, de tartalmazza egyéniségem jeleit is. Most, hogy tökéletesen festek, rendbe teszem a házat, hogy délután, amikor hazaérünk, rendezett, barátságos környezet fogadjon.

Reggel 7 óra. Felébresztem drágalátos csemetéimet, akiknek többféle egészséges, saját készítésű reggelit ajánlok. Rábólintok, hogy persze, segíthetnek megsütni a palacsintát/gofrit/rántottát. Szeretetteljes mosollyal nyugtázom, hogyan ragyog a kis pofijuk a nagy munkában, milyen boldogok, hogy együtt kuktáskodhatnak. Közben bedobok valami fincsit a főzőedénybe, hogy előre készüljek a vacsorára.

7.45 Imádnivaló gyerekeimet elküldöm mosakodni és öltözni, ami természetesen hamar megy, hiszen már előző este kikészítettem az iskolai egyenruhájukat.

Amíg ők készülődnek, én gyorsan bedobom a reggeli edényeket a mosogatógépbe, majd előveszem a hűtőből sokrekeszes uzsonnásdobozait, amelyeket már előre megtöltöttem mindenféle tápláló eledellel. A vicces formákra igazított szendvicsek mellett többféle, felszeletelt friss gyümölcs sorakozik.

8 óra. Megfésülöm Jane-t, és francia fonással befonom a haját. Miután Pete haját is gyorsan átfésülöm, még marad tíz percem, hogy felolvassak nekik egy bájos mesét. A gyerekek öt perc alatt összekészülődnek, majd felveszik a cipőt és a kabátot.

8.25 Elindulunk az iskolába, séta közben vidám dalokat énekelünk, és még elkanyarodunk a parkba is, hogy a kutya futkoráshasson kicsit. Elérzékenyülve nézem drága kisangyalaimat, akik az őszi falevelek között boldogan játszanak egymással, valamint szeretetreméltó kutyánkkal. Elégedetten nyugtázom, hogy iskola előtt a friss levegő és a testmozgás megfelelően serkenti majd az agyműködésüket, hogy aztán úgy szívják magukba a tudást, akár a szivacs.

8.50 Az iskola udvarán gyengéd ölelésekkel és puszikkal szeretetteljes búcsút veszek gyönyörű gyermekeimtől, azután hazasietek a kutyával. Amint a kutya békésen összegömbölyödve elpihen a kosarában, és várja, hogy ebédidőben a kutyasétáltató eljőjön érte, beugrom a frissen viaszolt autómbe, és munkába indulok.

15.15 Elmegyek a vidám csemetékért az iskolába. Kellemesen eltársalgok a többi anyukával az iskolai játszótéren mindenféle biztosságos és semleges témáról.

15.30 Tápláló uzsonnát készítek a gyerkőcöknek, lehetőleg házi müzslivel. Mialatt ők jóízűen meguzsonnáznak, én átnézem mindkettejük iskolatáskáját, gondosan átolvasok minden üzenetet, és feljegyzést készítek az összes eseményről/kirándulásról/feladat-

ról. Az a legjobb megoldás, ha a gyerekek különböző színű dosz-sziékban tartják ezeket az üzeneteket, hogy bármit könnyen meg lehessen találni. Ellenőrzöm a leckefüzetüket, és pontos időbeosztást készítek, hogy minden este minden egyes házi feladatra elegendő idő jusson.

15.45 Megkérem a gyerekeket, hogy öltözzenek át a különféle kötelező különóráikhoz.

16 óra. Elviszem a kölyköket a megfelelő úszás-/zene-/tenisz-/tánc-/cselgáncsfoglalkozásra. Ha csak az egyik gyereknek van külön-órája, a másikkal laza programot szervezek, és elbeszélgetek vele a napjáról/a céljairól/a terveiről. Ha mindkét gyerek különórán van, válaszolok az e-mailjeimre, hiszen modern, huszonegyedik századi dolgozó nő vagyok.

17 óra. Felügyelem az alaposan megtervezett időbeosztás szerint készülő házi feladatokat.

17.30 Feltáloalom a lassanfőző-edényben könnyedén elkészített, mégis ízletes vacsorát. Egy pillanatra önelégülten belegondolok, milyen kiváló anya vagyok, és szánom mindazokat, akik nem rendelkeznek ekkora szervező tehetséggel és ilyen páratlan anyai ösztönnel.

18 óra. Meghallgatom a zongoragyakorlást, és kikérdezem a helyesírási szabályokat/szorzótablát.

18.45 Engedélyezek a csemetéknek félórányi tévénezést.

19.15 Fürdés

19.45 Lefekvés. Felolvasok egy újabb fejezetet abból az igen tanulmányos könyvből, amelyet a gyerekek maguk választottak.

20 óra. Az újabb eredményes nap végén megjutalmazom magam egy csésze finom zöld teával.

Ez a tanév teljesen más lesz, mint a tavalyi, valahogy így:

Hajnali 5 óra. Arra ébredek, hogy egy kisgyerek trappol le a lépcsőn. Utána botorkálok, és megállapítom, hogy az illető a kanapén kucorogva hozzátapadt az iPadhez. Ráförmedek a kis szörnyetegre, hogy azonnal húzzon vissza aludni. Én magam is visszabújok az ágyba, és magamban fortogok. Végül elnyom az álom, épp mielőtt megcsörrenne az ébresztőóra.

6 óra. Lenyomom a szundi gombot.

6.10 Újra lenyomom a szundi gombot.

7.10 Fejvesztetten ébredek. Elszaladok zuhanyozni, aztán magamra húzom a kezem ügyébe eső első ruhadarabot. Kisebb idegösszeomlást kapok, amikor rádöbbenek, hogy a hátsóm olyan méreteket öltött, hogy képtelenség a bugyit térdnél feljebb rángatni. Aztán rájövök, hogy a nagy kapkodásban nem vettem észre: a fiókomba keveredett Jane bugyija, és azt próbáltam magamra húzni. Megkönnyebbülten sóhajtok fel. Lehet, hogy a fenekem nem a legformásabb a világon, de melyik felnőtt nő tudná magára erőltetni egy nyolcéves kislány bugyiját? Lehajtom a fejem, és a legmagasabb fokozaton megszáritom a hajamat. Elkéseredetten állapítom meg, hogy oroslánsörényt növesztettem, amit aztán egy Hello Kitty-s hajgumival fogok össze. Igyekszem olyan külsőt varázsolni magamnak, mintha *készakarva* lenne a fejemen a Hello Kittys hajgumi, kifejezendő különleges, egyedülálló személyiséget. Nem sikerül.

7.30 Lemegyek a földszintre, ráordítok a drágalátos csemetékre, hogy azonnal szakadjanak el a francos elektronikus kutyüiktől, és jöjjenek reggelizni.

7.37 Kitépem a francos kütyüket a gyerekek kezéből, rájuk üvöltök, hogy ezennel most örökre elkobzom őket, majd még egyszer megkérem a drágalátosakat, hogy jöjjenek reggelizni. Ők meglepve pillantanak fel, hiszen az elmúlt hét percben észre sem vették, hogy az anyjuk tébolyodott örültként rohangál körülöttük.

7.40 Eléjük lökök egy kis kukoricapelyhet. Igyekszem véget vetni a veszekedésnek, amely a kukoricapehely dobozában talált ostoba műanyag figura miatt tört ki. Válaszolok százmilliárd eszelement kérdésre, mint például: *Ha összeverekedne egy bojtosmókus és egy menyét, melyikük győzne? Vagy: A varacskos dísznót meg lehet enni? Aztán egyszer csak ordítani kezdek: Fogalmam sincs, majd később rákeresek a neten, ne játssz az étellel, csak egyél, kérlek, gyerünk már, siess, ez csak egy tálka kukoricapehely, meddig tart ezt megenni? Nem, kérlek, ezt ne csináld, ki fogod önteni, igen, igen, nagyszerű, nem megmondtam, hogy ki fogod önteni, ha ezt csinálod, nem, HAGYD OTT, majd feltakarítom, gyerünk, SIESETEK MÁR!*

8 óra. Felküldöm a gyerekeket mosakodni és öltözni. Hiába készítettem ki előző este az iskolai egyenruhájukat, most azzal jönnek, hogy sehol sem találják. Felszaladok a lépcsőn, csak hogy elmondjam nekik, az egyenruha ott van a székükre terítve, mint minden áldott reggel. Közben igyekszem valami ehetőt csomagolni nekik, és bedobok a lassanfőzőbe valamit, amit a gyerekek hajlandók megenni – vagyis bolognai spagettit. Megetetem a kuttyát. Észreveszem, hogy a kutya félrenyelt, fuldokolni kezd, majd kihányja a kaját. Feltakarítom, amit kiadott magából.

8.20 Megpróbálom szétbogozni a Jane hajában lévő gordiuszi csomót. Újra elmagyarázom neki, hogy NEM TUDOK FRANCIA FONATOT KÉSZÍTENI, helyette inkább két copfot csinállok neki. Végighallgatom, ahogy Jane elpanaszolja, milyen béna anya vagyok. Minden anya tud francia fonatot csinálni, sőt Tilly Barkernek még az *apukája* is! Elviselem Jane hosszas panasz-

áradatát arról, milyen szörnyű az élete, és mennyire értelmetlené vált a létezése így, hogy nincs francia fonata. Végighajkurászom Petert az egész házon, hogy lesimítsam a furcsán felálló hajtincseit, miközben ő visítva menekül, mintha csak azért akar-nám elkapni, hogy a földre teperjem, és tűket szurkáljak bele.

8.35 Ráüvöltök a gyerekekre, hogy vegyék fel a cipőjüket, a kabátjukat és az iskolatáskájukat, *most, MOST AZONNAL!* Próbálom visszafogni magam, nehogy habzó szájjal őrzöngjek, amikor a kölykök üres tekintettel merednek rám, mint akiknek halvány fogalmuk sincs, mi a cipő, a kabát vagy az iskolatáska. Egyikük megemlíti, hogy egy rendkívül fontos szülői engedélyt *ma* kell aláírva beküldeni. Miután eredménytelenül végignézek egy halom papírt, végül megtalálom a levelet. Mivel csak húszfontos bankjegyem van, igyekszem összekotorni az apróból az öt fontot, amit a levélben kérnek a szülőktől.

8.47 Végre elindulunk az iskolába. A kölyköket sietve terelgetem, közben magam után rángatom a kutyát, aki minden egyes lámpaoszlopnál pisilni próbál.

8.57 Belököm a gyerekeket az iskola kapuján. Bátortalanul rámosolygok a rút banya kinézetű igazgatónőre, aki úgy tesz, mintha üdvözlőné a szülőket, miközben azért áll ott, hogy ítélkezzen felettük. Odébb húzom a kutyát, amikor le akarja vizelni az igazgatónő testszínű harisnyába bújtatott lábát. Hazarohanok, odavetek egy bocsánatkérést a kutyának, amiért már megint nem sétáltattam meg rendesen.

9.07 Üzenetet hagyok a kutyasétáltatónak, hogy ha ideje engedi, plusz öt percre vigye ki a kutyát, beugrom a kocsiba, elgondolkodom, mi lehet ez a furcsa szag, és elindulok dolgozni. Megpróbálok sminkelni, és közben azzal győzködöm magam, hogy vezetés közben száját rúszozni nem veszélyes, és törvénybe sem

ütközik. Igyekszem megfedkezni arról, hogy a házat olyan állapotban hagytam, mintha bombatalálat érte volna.

15.15. Elmegyek a gyerekekért. Lagymatag beszélgetést folytatok más szülőkkel, és közben igyekszem elkerülni a Bitangul Tökéletes Anyukák Gyülekezetét, amelyet a Legeslegtökéletesebb, a Tökéletes Lucy Atkinson Tökéletes Anyukája vezet. Társalgás közben próbálok nem elkövetni több baklövést, miután nemrég egyszer megjegyeztem, hogy az igen népszerű, gyerekeknek szóló tévécsatorna műsorvezetője szerintem pedofil.

15.30 Chipset tálalok fel uzsonnaként, és próbálok úrrá lenni a káoszon.

15.45 Felküldöm a gyerekeket, hogy öltözzenek át a délutáni különórákra. Elvitatkozhatok velük azon, miért kell elmenni, és miért nem színtiszta időpocsékolás az úszás-/zene-/tenisz-/tánc-/cselgáncsfoglalkozás. Megint megkapom, hogy szörnyű anya vagyok, aki tönkreteszi a gyerekei életét. Megfogadom, hogy ha még egyszer valamelyikük kiejti a száján azt, hogy „de ez nem igazság!”, nem állok jól magamért. Felkiabálok Peternek az emeletre, hogy nem, nem akarok felmenni, hogy megszagoljam a púzását. Felmegyek az emeletre, és megtalálom a ruhákat, amelyekről azt állítják, hogy szőrén-szálán eltűntek. Elmegyek vécére, ahol egy jókora darab kaka néz velem farkaszemet. Mialatt hangoosan szidom az ismeretlen kakálót, a srácok egy szál alsóneműben grasszálnak. Legalább tíz percen keresztül kiabálok, hogy *ŐT PERC MÚLVA indulunk!* Megint a fejemhez vágják, hogy ez nem igazság, mire odavágom nekik, hogy az élet sem igazságos. Eltűnődöm, mikor ihatok már egy kis bort.

16.05 Elviszem a gyerekeket a teljesen értelmetlen és nevetséges különórákra, ahova el sem akartak menni, és közben azzal áltatom magam, hogy így a társadalom hasznos tagjaivá nevelem őket.